

talte, og det drejer sig om Spørgsmaal, der angaar en stor Del af Befolkningen, og som ikke falder bort, selv om vi faar Folkeregistre. Men det er jo ikke nødvendigt at komme nærmere ind derpaa. — Det glæder mig, at den højtærede Minister ikke har været nødt til at gaa til Oldemødrene, men jeg har jo ogsaa et større praktisk Kendskab til Forsørgelsessager, og jeg har altsaa maattet beskæftige mig med Oldemødre. Imidlertid takker jeg den højtærede Minister for hans Løfte og tør altsaa gaa ud fra, at naar denne Lov næste Gang forelægges til Revision, foreligger der saadanne Oplysninger, at man kan bedømme, hvorvidt det er rigtigt og rimeligt at beholde disse særlige Refusionsregler.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov, hvorved Lov Nr. 101 af 2. Maj 1914 om Kontrollen med Len, Stamhuse, Fideikommisgodser og Pengefideikommisser og Lov Nr. 563 af 4. Oktober 1919 om Lens, Stamhuses og Fideikommisgodser samt de gerhen hørende Fideikommiskapitalers Overgang til fri Ejendom udvides til de sønderjydske Landsdele.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4691).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Karberg: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag. Det er jo kun naturligt, at de Len, Stamhuse, Fideikommisgodser og Pengefideikommisser, som inden 1864 har været underlagte dansk Lenskontrol, kommer ind under den danske Lenskontrol ifølge Bestemmelserne i Lov af 2. Maj 1914. Foruden Ejendomme er der en Del Fideikommiskapitaler, som under Fremmedherredømmet har været underlagte Overlandsretten i Kiel, og det bliver nu Opgaven at se at faa disse taget hjem til Danmark igen. Lovforslaget gaar i øvrigt ud paa, at Len, Stamhuse, Fideikommisser o. s. v. faar Adgang til at blive fri Ejendom i

Henhold til Loven af 4. Oktober 1919. Naar der ved denne Lovs Udvidelse til at gælde de sønderjydske Landsdele foreslaas nogle Ændringer i Loven, er det af Hensyn til rent praktiske Forhold, Ændringer, som er nødvendiggjorte af Hensyn til den øvrige Lovgivning, særlig ogsaa af Hensyn til, at der allerede ved den tyske Lov, som kom efter Revolutionen i 1918, blev indført Bestemmelser om, at Len og Stamhuse kunde overgaa til fri Ejendom mod Substitution af en Fideikommiskapital. Disse Fideikommiskapitaler vil selvfølgelig rammes af Lovens Bestemmelser. Jeg anbefaler endnu en Gang Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Steincke: Medens vi fra vor Side finder det fuldkommen naturligt og rimeligt, at den hidtidige danske Lovgivning om Lensvæsenet saa vidt gørligt overføres til de sønderjydske Landsdele, maa jeg dog tilstaa, at jeg er noget forbavset over den Form, i hvilken denne Overførelse sker. I saa Henseende har jeg særlig fæstet Opmærksomheden ved et Stykke i § 2, der for øvrigt kun indeholder een Linie, og som lyder saaledes: „Lovens § 11, 1ste Stykke, 2det Punktum, bortfalder“, samt ved Punkt 3 i § 2. Nu ved jeg ikke, i hvilket Omfang det vil kunne tænkes at faa Betydning, men principielt har vi den Opfattelse, at man bør overføre den danske Lovgivning om Lensvæsenet uændret til de sønderjydske Landsdele, og at der altsaa skal særlige positive Oplysninger til, for at vi skulde gøre Undtagelser herfra. Ud fra denne Betragtning ser jeg ikke Berettigelsen til at lade Bestemmelsen om det særlige Skattepaalæg, som indtræder, hvis Lensbesidderne ikke gør Brug af Lovens Adgang til at afløse, bortfalde. Hvad Punkt 3 i § 2 angaar, forekommer det mig rigtignok, at naar man bemyndiger Justitsministeren til efter Indstilling fra de faste Medlemmer af Lensnævnet at tillade saadanne Lempelser i de i Lovens §§ 1, 2, 3, 5 og 7, 2det Stykke, indeholdte Bestemmelser, som Forholdene gør rimeligt, tillader man i Virkeligheden Justitsministeren selv at bestemme, i hvilket Omfang Loven om Len og Stamhuse skal overføres til Sønderjylland, thi Hovedbestemmelsen i Loven om Lens og Stamhuses Overgang til fri Ejendom indeholdes netop i § 1. En saadan Bestemmelse kan vi fra vor Side ikke være med til, i alt Fald ikke, medmindre der i et Udvalg bliver givet os Lejlighed til at se, hvorfor Ministeriet betragter en saadan Adgang til